

Radyo

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Mayıs 2025

Beşinci mevsimin tabutunu taşıyordum gözlerimdeki ferin atılgan nüshasıydı yine bakışlarımı her diktiğim izlek, tutuşan yangının da habercisi idi çocukluğumun unutulmuşluğu ve ayağıma asla geçirmedığım patenlerle kayıyordum sahil boyu uçmuşluğuma da vesile olan aç gözlü bir aşkla ve şaşkınlıkla mihlanmıştım altımdan kayması an meselesi eksene.

Rüştünü ispatlamamış şarkılar çalıyordu kulağımda ne de olsa radyonun kulaklıkları yapışmıştı algılarıma sehven değişen istasyon ansızın ismimi fısıldadı derinden ve tüm dinleyiciler s/ağırdı ne de olsa bana özeldi radyonun yayını.

Kıstım sesini ama d/uyuyordum.

Daha da kıstım nihayetinde parçaladığım radyoda son bir inilti duydum:

“Kaybettin.”

Kaybolduğumun bilincinde kaybetmek çok da korkutucu gelmedi yine de mekanik bir sesin adımı haykırması koymuştu bana.

Süt liman sessizliğin bir adım sonrasıydım ve kulaklarımı pamukla tıkayıp çıktım yola.

Uçmayı bilmeyen kuşlarla havlayan kedilere rast geldim ve de üstü örtülü düşlere. Tezgâhı bereketliydi düş satıcısının ve istediğim tüm düşleri bedava vereceğini söyledi. Duymamıştım tıkalı kulaklarımla lakin dudaklarını okumuştum. Gülümsedim ve tezgâhı devirdim.

Yüzümde eğreti bir gülümseme. Düş satıcısı kaybolmuştu aniden.

Memnuniyetle devam ettim yoluma. Kötülük işe yarıyordu demek ne de olsa yoluma çıkan hiçbir engel önem taşıymıyordu.

Yorgun bir kuşun kanatlarına takıldı gözüm. Uçmayı dileyen bir canlıdan öte tuzağıma düşecek kadar yaralıydı. Bir avazda kopardım kafasını vücudundan ve kanatlarını taktım dirsek bitimime.

Yetmezdi buncası.

Yetinmek yoktu artık kitabımda belki bir kitabım da yoktu.

Savurgan mahiyette yolda önüme çıkan kim/ne ise çekinmeden tekmeliyordum.

Zoru seven bir insandım madem bir ömür boyu artık değişmenin zamanı gelmişti.

Zevkin ve kötülüğün doruğunda bir minval ve tüm öğretilerin de canı cehenneme...

İyi ki annem görmemişti bendeki bu değişimi yoksa gidip de mezar taşına kanımla mı yazmalıydım içimdeki kötünün baş harfını?

Belki de bir alt yazı geçmesini bekliyordum Tanrının ne de olsa iblise teslim etmiştim ruhumu.

Kanıyordum.

Fazlaca kanmıştım bu güne kadar artık ben kandıracaktım hem de büyük zevkle bir taslak hazırlayıp da ahvalimi de kandıracaktım.

Beni işten kovan o koca göbekli patronum.

Nikâh arifesinde beni kandıran nişanlım.

Kışın ortasında beni kapının önüne koyan hain ev sahibim.

Oysaki hayatım bu üçlü arasında gidip gelmekten ibaretti ta ki adımı radyoda duyana kadar.

Herkes ama herkes büyük bir ikiyüzlülükle kandırmıştı beni: önce methetmişlerdi sonra da arkamdan alay etmişlerdi. Öyle ya; patronumu nişanlımla tanıştırdığımın ertesi günü postayı koymuştu bana sonra da ev sahibim kontratı feshetmiş ve evini satmaya karar vermişti üstelik eşyalarımı toplamama fırsat vermeden neyim var neyim yok kapının önüne yığılmıştı ve bitpazarından aldığım radyo dışında sahip olduğum tüm kırık dökük eşyayı almadan terk etmiştim mahalleli ve mahallelim bir geçmiş olsun, demeyi bile çok görmüştü.

Kimsesizliğin kitabını yazmıştım bir günde oysaki emek verdiğim ve saygı duyduğum her kim/ne ise, kimse olmadığımı sandırmışlardı bana.

Bir sevgili ve müstakbel bir eş adayı.

Bir emek işçisi gecesi gündüzü fabrikada geçen.

Bir de nohut oda bakla sofu evim daha doğrusu kiracısı olduğum o gecekond.

Günlerdir yürüyordum ve kulağımda aynı müzik aynı istasyon demek ki kişiye özel yayın yapan bir radyo istasyonu idi bana eşlik eden nihayetinde adımı da söylemişti madem demek ki seçilmiş bir insandım ben ya da şeytanın yeni müridi.

Yol üstünde oturup da dinleneceğim bir bank arıyordum ve hala kulağımda ismim yankılanıyordu oysaki radyoyu çoktan parçalamış iç sesimi dinliyordum sözüm ona.

Dünyanın tüm kötülüğüne hep sevgiyle yanıt vermiştim madem artık savmıştım sıramı ve kötü olma sırası şimdi bana gelmişti.

Yenik düşmüştüm ama artık bendim güçlü çünkü tüm kötülüğü nihayetinde enjekte etmişlerdi hem vücuduma hem ruhuma.

Yazarın da dediği üzere:

“Her şeyin alışverişi döndüğü bu pazarda bir yürek hesapsızlığı. Geldim ve kıyılarındayım işte tün

kirlenmişliğim, tüm arınmişlığımla.”

Merhaba, dünya.

Artık avuçlarımdasın.

Merhaba, sevgili.

Artık kâbusunum senin.

Merhaba, insanlık:

Siz kazandınız.

İmza:

Ben artık bir maşayım hem de elle tutulamayacak kadar kızgınım.

Kırgınlığım dün de kaldı.